

Pak dav zmizí. Vlak zabere a pomalu se rozjíždí.
Venku na peróně stojí Mína. Dívá se úplně polekaně.
Zvíře se vrhne ke dveřím. Jenže dveře jsou pevně
zavřené. Okna jakbysmet, tudy se Zvíře ven
nedostane.

Zbývá mu jediná možnost. Zvíře si zacpe nos.
Zvolá: „Za Mínu!“ a vrhne se do záchodu. Má štěstí.
Nějaká paní zrovna splachuje a vodní vír vynese
Zvíře přímo na koleje.

„Fuj, ty smrdíš,“ vítá ho Mína s úlevou. „Domů pojedíš v krabičce od svačiny.“

ŘEVNICE

Zubař

„Co je?“ ptá se Zvíře Mína.

Holčička je mrzutá, až se jí z toho vraští čelo.

„Zubař je. A já k němu musím.“

„Kdyby zuby
vypadly z huby,
byly by holčičky
bezzubý,“

snaží se ji potěšit Zvíře.

Mína se nedá.

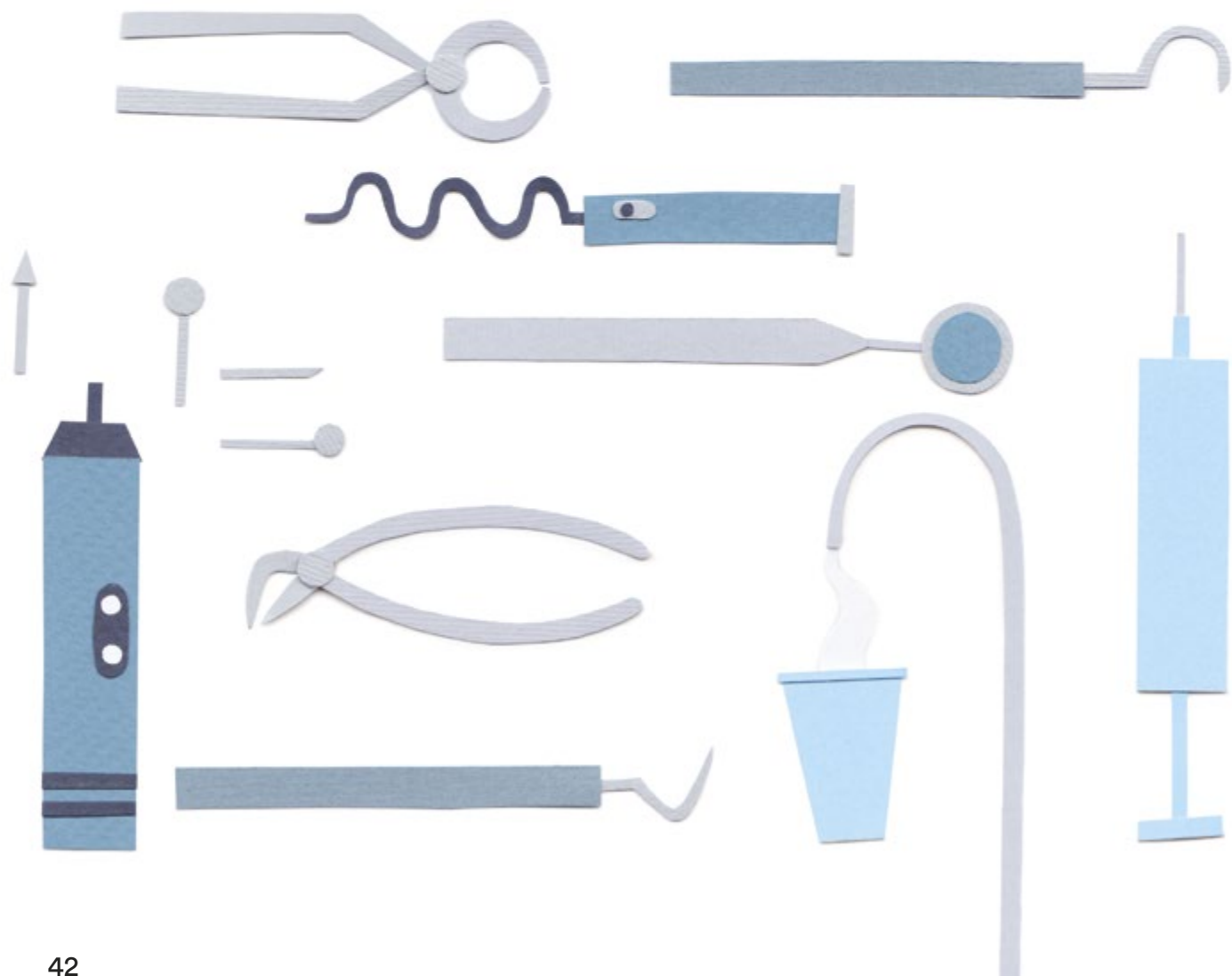
„Zvířata taky! Půjdeš hezky se mnou.“

Zubař se na Mínu zazubí. Holčička mu úsměv nevěří, dobře vidí všechny ty vrtáky a kleště.

Vidí je i Zvíře. Jenomže Zvířeti je to fuk. Rozvalí se na zubařském křesle a otevře tlamu dokořán.

Zuby se mu zalesknou. Jsou perleťové jako vnitřek říční mušle.

„Tak prosím, Míno,“ ukáže zubař na křeslo.

Mína se ani nehne.

„Já nemůžu,“ šeptá. Na Zvíře si vážně sednout nemůže. Rozmáčkla by ho. Zbyl by po něm akorát perleťový flek.

